

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/117/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615212534
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7615212534.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a sudcov JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Ladislava Duditša v spore žalobcu K.. Y. L., W.. X.X.XXXX, F. U. L. W. U., O. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 7 proti žalovanému Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 16C/157/2015-124 zo dňa 10. januára 2017

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch pod č. I., II. a IV.

II. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.809,36 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.809,36 eur od 6.6.2015 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 502,10 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 502,10 eur od 6.6.2015 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietá.

IV. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 17,25%.

2. Rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 9.909,06 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 9.909,06 eur od 6.6.2015 do zaplatenia, ďalej sumy 629,59 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 629,59 eur od 6.6.2015 do zaplatenia a na náhradu trov konania, titulom náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu pri výkone verejnej moci, keďže žalobca bol právoplatným rozhodnutím súdu spod obžaloby prokurátora oslobodený, pričom škoda mu v trestnom konaní vznikla titulom trov obhajoby v zmysle ust. § 39 ods. 4 Trestného poriadku JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 11 a JUDr. Jánom Garajom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Prešove, Floriánska 2, ako aj odmenou za znalecký posudok. JUDr. Milan Križalkovič si za obhajobu v predmetnej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 1Tv/3/2011 a na OR PZ, odbor kriminálnej polície Spišská Nová Ves pod ČVS: ORP-83/OVK-SR-2011Chc, ako aj na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn. 23Tov/7/2013 vyúčtoval trovy obhajoby vo výške 4.031,42 eur a JUDr. Ján Garaj vo výške 5.581,22 eur a keďže v trestnej veci žalobcu bol vypracovaný kontrolný znalecký posudok MUDr. Martinom Kováčom, znalcom v odbore zdravotníctvo

a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, pričom si znalec vyúčtoval odmenu za znalecký posudok v sume 296,42 eur, ktorú žalobca aj uhradil.

3. Uznesením ČVS: ORP-83/OVK-SN-2011 Chc zo dňa 4.5.2011 bolo voči žalobcovi vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru SR v Spišskej Novej Vsi, Odboru kriminálnej polície začaté trestné stíhanie ako obvinenému zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm.a./, ods. 2 písm.a./ Trestného zákona.

4. Uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov sp.zn.: OPv 38/11 zo dňa 23.6.2011 bola sťažnosť žalobcu voči vyššie uvedenému uzneseniu ČVS: ORP-83/OVK-SN-2011 Chc zo dňa 4.5.2011 zamietnutá, pretože nebola dôvodná.

5. Dňa 9.12.2011 podala Okresná prokuratúra Prešov na Okresnom súde Prešov voči žalobcovi obžalobu.

6. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 1Tv/3/2011-535 zo dňa 21.6.2013 bol žalobca ako obžalovaný podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku v spojení s § 25 ods. 1 Trestného zákona oslobodený spod obžaloby, nakoľko skutok, ktorý sa mu kládol za vinu podľa uvedeného rozsudku, nie je trestným činom. Zároveň podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku bol poškodený v uvedenom trestnom konaní odkázaný so svojim nárokom na náhradu na občianske súdne konanie.

7. V odvolaní prokurátora okresnej prokuratúry podanému proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1Tv/3/2011-535 zo dňa 21.6.2013, Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd uznesením sp. zn. 23Tov/7/2013-563 zo dňa 21.10.2013 uvedené odvolanie zamietol, keďže bolo nedôvodné.

8. Prípisom zo dňa 23.3.2015 označeným ako „Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ adresovaným Generálnej prokuratúre SR si žalobca uplatnil u uvedeného orgánu náhradu škody vo výške 9.909,06 eur (4.031,42 eur+5.581,22 eur+296,42 eur), ktorá pozostáva z trov za jeho obhajobu v trestnej veci a odmeny za znalecký posudok, a zároveň si súčasne uplatnil podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka aj náhradu odmeny za právne služby v súvislosti s týmto uplatnením náhrady škody v rámci predbežného prerokovania nároku z hodnoty 9.909,06 eur a to sumu 629,59 eur, ktorá pozostáva zo sumy 253,94 eur za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a/ AT), zo sumy paušálu vo výške 8,39 eur, zo sumy 253,94 eur za úkon právnej služby - návrh na predbežné prerokovanie nároku (§ 14 ods. 1 písm. c/ AT), zo sumy paušálu vo výške 8,39 eur a DPH 20% v celkovej výške 104,93 eur.

9. Prípisom zo dňa 5.6.2015 Generálna prokuratúra SR oznámila žalobcovi cestou jeho právneho zástupcu (JUDr. Milana Križalkoviča), že nie je príslušná vo veci konať za štát, pretože škodu nespôsobilá prokuratúra (prokurátor), čím nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. a preto žiadosť nepererokuje.

10. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 3 ods. 1, 3, § 4 ods. 1 písm. b/, f/, § 6 ods. 1, 2, § 7, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 9 ods. 1, 2, § 12 ods. 3 písm. b/, § 14 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 8, § 16 ods. 3, 4, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnkov, t.j. v znení účinnom do 30.6.2013 (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“), ako aj v znení účinnom od 1.7.2013, s následným právnym posúdením sporu aj v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 a zákona č. 212/2012 Z.z., ktorým bolo s účinnosťou od 1.1.2013 novelizované ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z.

11. Súd prvej inštancie s odkazom na body pod č. 76 a 77 odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že príslušným orgánom konajúcim v mene štátu v tomto spore je Generálna prokuratúra SR (viď rozsudky NS SR sp.zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015 a sp.zn. 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011).

12. Ďalej konštatoval, že predpokladom zodpovednosti za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, pričom zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok aj za túto škodu zodpovedá, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

13. Uviedol, že v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu (viď R 35/1991, R 70/1994 a rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.3.2011, ako aj 4MCdo/15/2009, 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.3.2011), vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže štát zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

14. Dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie, tento voči uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom odmietnutá a následne bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, pričom v konaní pred súdom bol spod obžaloby oslobodený, v dôsledku čoho je potrebné trestné stíhanie žalobcu považovať za nezákonné, keďže jeho nezákonnosť sa preukázala právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom a to aj napriek tomu, že v čase vznesenia obvinenia mohlo prípadne byť toto uznesenie o vznesení obvinenia dôvodné.

15. Žalobca požiadal prípisom zo dňa 23.3.2015 o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody voči Generálnej prokuratúre SR, ktorá mu oznámila, že jeho žiadosť neprerokuje a aby sa domáhal svojho nároku cestou súdu.

16. Vzhľadom k hore uvedenej skutočnosti a naplneniu zákonných predpokladov v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. súd prvej inštancie pristúpil k preskúmaniu uplatnenej výšky náhrady škody a dospel k záveru, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu škody, ale nie v celom rozsahu uplatňovanej výšky vyčíslenej škody s odkazom na ust. § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže dochádza len k náhrade účelne vynaložených trov konania s tým, že žalobca si mohol zvoliť v trestnom konaní aj dvoch obhajcov.

17. Súd prvej inštancie nepovažoval za účelne vynaložené tie trovy konania, príslušných procesných úkonov, ktorých sa zúčastňovali obaja obhajcovia žalobcu, prípadne ktoré v konfrontácii s inými dôkazmi boli spochybnené.

18. S poukazom na body 89 až 136 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie pri náhrade škody vynaložených trov konania spočívajúcich v odmene obhajcov žalobcu vychádzal z citovaných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a priznal z uplatnených trov konania vynaložených žalobcom na úhradu trov obhajcu JUDr. Milana Križalkoviča, zo sumy 4.031,32 eur - sumu 1.788,25 eur ako náhradu škody a v prevyšujúcej časti týkajúcej sa uplatnenej sumy trov konania tohto obhajcu, žalobu zamietol.

19. Rovnako zo žaloby žalobcu uplatňovaných nákladov úhrady trov obhajoby jeho ďalšieho obhajcu JUDr. Jána Garaja, súd prvej inštancie zo sumy 5.581,22 eur priznal žalobcovi sumu 3.724,69 eur ako náhradu škody a v prevyšujúcej časti týkajúcej sa tejto sumy náhrady trov konania tohto obhajcu žalobu zamietol.

20. Súd prvej inštancie zároveň považoval aj za účelne vynaložené trovy konania spočívajúce v úhrade sumy 296,52 eur za vypracovanie znaleckého posudku č. 058/2012 zo dňa 22.2.2012 znalcom MUDr. Martinom Kováčom, ktorý si v trestnom konaní vo vlastnej réžii zabezpečoval sám žalobca potom, čo jeho návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania v prípravnom konaní nebolo zo strany vyšetrovateľa vyhovené, pričom práve so záverom tohto znaleckého posudku aj vychádzal rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 1Tv/3/2011-535 zo dňa 21.6.2013.

21. Zo žalobcom uplatnenej sumy 9.909,06 eur titulom náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu pri výkone verejnej moci, pozostávajúcej z trov obhajoby žalobcu dvomi advokátmi v predmetnom

trestnom konaní, ako aj odmeny za vypracovanie znaleckého posudku, súd prvej inštancie priznal žalobcovi spolu sumu vo výške 5.809,36 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

22. Zo žalobcom uplatnenej sumy 9.909,06 eur tak súd žalobcovi priznal sumu 5.809,36 eur (1.788,25 eur + 3.724,69 eur + 296,42 eur) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

23. Žalobca si uplatnil podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako príslušenstvo ním požadovanej náhrady škody aj náhradu zaplatenej odmeny jeho právneho zástupcovi za právne služby v súvislosti s uplatnením škody v rámci predbežného prerokovania nároku v celkovej výške 629,59 eur, a to za 2 úkony - prevzatie a príprava, návrh na predbežné prerokovanie nároku a ku každému z nich sumu 8,39 eur ako režijný paušál a celkovú sumu následne navýšenú ešte o 20% DPH.

24. Z tohto uplatneného nároku súd priznal žalobcovi len sumu 502,10 eur, keďže tarifná hodnota 1 úkonu je len vo výške 200,82 eur, počítaná zo základu sumy 5.809,36 eur (2x 200,82 eur + 2 x 8,39 eur + 20 % DPH). V prevyšujúcej časti nárok žalobcu z tohto titulu zamietol.

25. V zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom od 1.2.2013, ako aj v znení platnom do 31.1.2013, s odkazom na ust. § 10c tohto nariadenia a § 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z.z. z uplatnenej sumy súd priznal žalobcovi aj príslušné úroky z omeškania, ktoré za obdobie od 9.12.2015 do 15.3.2016 predstavovali výšku 0,05% p.a.

26. O nároku na náhradu trov konania vzniknutých na súde prvej inštancie rozhodol v zmysle § 251, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 CSP a keďže žalobca bol v konaní len čiastočne úspešný, priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu.

27. Súd prvej inštancie pri posudzovaní úspechu žalobcu bral zreteľ na skutočnosť, že pomer úspechu žalobcu k žalovanému bol 58,62% (5.809,36 eur ako priznaná suma istiny- náhrady škody / 9.909,06 eur ako celková žalovaná suma istiny-náhrady škody = 0,5862 = 58,62%) a úspechu žalovaného 41,37% (4.099,70 eur ako nepriznaná suma istiny / 9.909,06 eur ako celková žalovaná suma istiny-náhrady škody = 0,4137 = 41,37%). Žalobcovi preto vznikol nárok len na pomernú časť trov konania a to v rozsahu 17,25% (58,62% - 41,37%) O výške náhrady týchto trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote (včas) podal odvolanie žalovaný, konkrétne proti výrokom pod č. I., II. a IV. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku pod č. I. tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2.084,67 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.804,67 eur od 6.6.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku pod č. II. tak, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a vo výroku pod č. IV., že žalobca nemá voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

29. Poukazoval na body odôvodnenia rozsudku pod č. 80 až 83, ako aj na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 163/2013 z 13.11.2013, keďže vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že je v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou, čo sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdilo. Preto v danej veci samotné oslobodenie obžalovaného K.. L. spod obžaloby v trestnom konaní nespôsobuje nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia, čo taktiež nespochybňuje následný postup prokurátora, ktorý ponechal v platnosti uznesenie o vznesení obvinenia, keďže z výsledkov dokazovania boli zistené iné skutočnosti spochybňujúce oprávnenosť trestného stíhania žalobcu. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia existovala pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu s poukazom na výpoveď nielen poškodeného, ale i vypracovaný znalecký posudok znalca k zraneniam poškodeného, ktoré sa stali podkladom pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a preto v uvedenom štádiu prípravného konania nebolo pochyb o zámeroch z týchto úkonov vyvođených, pričom skutočnosť, či sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo či sa spod obžaloby oslobodzuje, je oprávnený rozhodnúť len výlučne súd so zreteľom aj na ust. § 6 ods. 1 tohto zákona. Keďže vznesené obvinenie nikdy nebolo zrušené pre nezákonnosť, nemožno označiť toto rozhodnutie za nezákonné tak, ako to učinil konajúci súd, v dôsledku čoho neexistuje u žalobcu právny titul pre uplatnený nárok. Preto súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

30. K bodom 106, 130, 131 odôvodnenia uviedol, že z obsahu spisu z predložených príjmových dokladov preukázateľne úhrada sumy 3.724,69 eur žalobcom obhajcovi JUDr. Jánovi Garajovi nevyplýva, pričom k reálnej úhrade trov obhajoby zo strany žalobcu obhajcovi JUDr. Križalkovičovi došlo, čo v konaní bolo vykonaným dokazovaním aj preukázané. Tým spochybňoval účelnosť, ako aj vznik priznanej náhrady trov obhajoby u obhajcu JUDr. Jána Garaja. Z priznanej sumy vo výroku I. preto vo výške 5.809,36 eur je tak treba odpočítať ako nepreukázanú sumu 3.724,69 eur a zaviazat' žalovaného nanajvyš na sumu 2.084,67 eur, čo má vplyv následne aj na priznanie pomerného nároku na náhradu trov konania.

31. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného spochybňoval ním tvrdené skutočnosti, keďže mal za to, že súd správne vyhodnotil nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a to v bode 82 odôvodnenia napadnutého rozsudku, so zreteľom aj na rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.3.2011, v dôsledku čoho je žalovaného odvolanie v tomto smere absolútne nedôvodné. Uviedol, že pokiaľ ide o zmenu výšky odškodnenia, priznanú obhajcovi JUDr. Jánovi Garajovi, je rovnako nedôvodná žalovaného odvolacia námietka, keďže žalobca riadne preukázal aj tieto platby a to prostredníctvom pokladničných dokladov, ktoré žalobcovi boli týmto advokátom odovzdané po vyplatení záloh. Preukázanie zaúčtovania zložených záloh v účtovníctve advokáta JUDr. Garaja tak považoval za šikanózne bez zreteľa na to, že druhý advokát JUDr. Križalkovič súdu predložil výpisy zo svojho účtovníctva, čo bolo ale len učené z jeho vôle. Považoval rozsudok za vecne správny, navrhoval ho potvrdiť, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

32. K vyjadreniu žalobcu žalovaný vyjadrenie nepodal.

33. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP podľa obsahu z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

34. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 15.3.2018 o 9,05 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 7.3.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach, v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

35. V spore bol rozsudok vyhlásený už za účinnosti Civilného sporového poriadku a rovnako aj podané odvolanie žalovaného.

36. Podľa obsahu odvolania žalovaný namietal odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

37. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

38. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii

práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

39. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov v zmysle ust. § 191 a nasl. CSP účinného v čase rozhodnutia súdu a rovnako ani nesprávne právne posúdenie veci, a preto sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti uvedených dôvodov len dopĺňa, že správne súd prvej inštancie pri vyhodnotení vykonaných dôkazov a právnom posúdení veci vychádzal z citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých je aj ustálená rozhodovacia prax súdov SR, na ktorých správnosť pri preskúmaní odvolania žalovaného v danej veci poukazuje aj odvolací súd (viď v tomto smere rozsudky NS SR uvádzané v bodoch pod č. 11, 13 odôvodnenia tohto rozsudku, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/285/2016-161 z 20.12.2017).

40. Odvolací súd apeluje na to, že za ústavne konformný sa považuje taký výklad zákona č. 514/2003 Z.z. zakladajúci objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, a to v prípade, ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, resp. že skutok nespáchal obvinený, a ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nespĺnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, ako aj analogicky prípad, že skutok, ktorý sa kládol žalobcovi za vinu, nie je trestným činom, sa uznesenie, ktorým bolo proti obvinenému vznesené obvinenie považuje vždy za nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánov činných v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

41. Odvolací súd k námietkam žalovaného uvádza, že interpretácia zákona č. 514/2003 Z.z. v ponímaní žalovaného je striktno formalistická, popiera zmysel a účel tejto právnej normy, a nerešpektuje spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov zaručených Ústavou SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže je v rozpore so súčasnou (doposiaľ existujúcou) konštantnou judikatúrou, ako aj s princípmi právnej istoty vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Vo vzťahu k týmto argumentom a súvisiacim odvolacím námietkam odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, II. ÚS 80/99, III. ÚS 328/05, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 209/2010). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo a právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitéj dobe.

42. Rovnako v tomto smere sú irelevantné aj ďalšie odvolacie námietky odvolateľa spochybňujúce náhradu škody titulom účelne priznanej náhrady trov obhajoby u prvého obhajcu žalobcu JUDr. Jána Garaja, a to z dôvodu nepreukázania, že obhajca si v účtovníctve platby od žalobcu aj skutočne zaúčtoval, nakoľko žalobca riadne v konaní preukázal, že tento obhajca mu vystavil príjmové pokladničné doklady o úhrade ním vyúčtovaných trov obhajoby a v prípade ich riadneho neuvedenia v účtovníctve zo strany tohto právneho zástupcu, je to len na ťarchu tohto obhajcu a nemôže to byť na ťarchu žalobcu v tomto konaní, keďže zákonnou povinnosťou každého platiteľa DPH je viesť o prijatých platbách aj riadne účtovníctvo.

43. Odvolací súd nezistil dôvodnosť ani ďalších odvolacích námietok žalovaného, týkajúcich sa ďalších napadnutých výrokoch, t.j. výroku o priznaní pomerného nároku na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 17,25% (viď vecne správne odôvodnenie tohto výroku v bode 149 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a rovnako (v bodoch 135 a 136 odôvodnenia rozsudku), týkajúcich sa priznania náhrady škody vo výške 502,10 eur vzniknutej predbežným prerokovaním nároku žalobcu, spočívajúcich v náhrade

trov právneho zastupovania žalobcu pri predbežnom prerokovaní nároku, so zreteľom na dôvodnosť a účelnosť aj týchto vynaložených trov konania žalobcu, keďže Generálna prokuratúra SR v rámci predbežného prejednanía nároku žalobcu nedôvodne spochybňovala žalobcom uplatnený nárok, ktorý súd žalobcovi priznal.

44. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutých výrokoch pod č. I., II. a IV. v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

45. O nároku strán sporu na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).